

Maradjon minden a régiben

A Kazinczyban futottunk össze újra. Nyár volt, ragacsos meleg. A pultnál álltam, mikor észrevettem. Nem messze ült tőlem, karját a magasba lendítette, és vigyorgva integetett. Előtte nagy korsó sör, kis tálkában sósmogyoró. Világoszöld sildes sapkát, vászonnadrágot, lábán pedig szakadt Converse-t viselt, mint kábé minden harmadik, húsz és negyven közötti pasi. Akkor már legalább tíz éve nem láttam.

Ahogy elindultam felé, finoman megremegett a térdem. Fogalmam se volt, honnan jön ez az érzés, nem emlékeztem rá ugyanis, hogy valaha is különösebben vonzódtam volna Géhez. Inkább csak szerettem mindig magam mellett tudni. A gimiben folyton együtt lógtunk, közben soha nem volt köztünk semmi. Most is csak annyit tudtam róla, hogy elvált, és nemrégiben költözött haza Amszterdamból, ahol egy multinál néhány év alatt rommá kereste magát.

Nekem viszont még mindig nem volt stabil munkahelyem, alkalmi melókból éltem. Főleg pultozás, meg telesales jött szóba mindenféle lepattant pinchelyiségben, a nyarat egy zoocaféban húztam le, napi tíz órát robotoltam pár vemhes albinó nyúl meg egy tucat depressziós hulló között. És persze ott volt Smarni, a vietnámi törpemalac, aki kaja után kutatva folyton a konyhaajtónál lebzelt. Néha adtam neki almát, krumplihéjat, cserébe levakarhatatlan lett, jött utánam mindenhova. Smarni, az anyádat, suttogtam bele a malac fülébe, mikor már nem bírtam tovább cérnával, láttam rajta, nem ezt várta tőlem. Akkor még nem tudtam, hogy feldühödött állatvédők egyik napról a másikra bezáratják a helyet, Smarninak és a többieknek is menniük kellett.

Az eset után úgy éreztem, ideje rendbe tennem az életemet. Harmincöt múltam, lassan már családot akartam, gyereket, vagy legalább egy normális férfit, aki mellett lehorgonyozhatnék. Zé, a legutolsó, akivel tíz hónapig éltem együtt, fűvel-fával csalt, olyankor mindig vett dobozos epret vagy más, méregdrága boggyógyümölcsöt. Akár februárban is, ha úgy adódott. Akkor lett végleg elegendem. Most meg már augusztus volt, de még mindig nem találtam magamnak senkit.

Egyszer kiszámoltam, majdnem napra pontosan hat hónapig bírom egyhuzamban egyedül. Kis ideig lefoglal a munka, a napi rutin, az embernek hétköznap egyébként sincs ideje semmire. A depresszió, a konkrét fizikai fájdalom és mások hibáztatása mindig csak ezután következik. A legvégén az első szembejövő férfival lefekszem, főként nagyra nőtt, zsarnokoskodó óvodásokkal vagy pszichopátákkal. Örülök, ha sikerül minél hamarabb megszabadulni tőlük.

Az este viszonylag jól indult Gével. Ücsörögtünk a vintage-t okosan alkalmazó kertben, ráérősen szívogattuk poharunkból a biokörtés cidert. A kánikula is kezdett lassan alábbhagyni. Körülöttünk felajzott kocsmaturisták döntötték magukba a kézműves sört, hangos kurjongatással üdvözölve az újabb köröket.

Szerencsétleneknek itt kellett kiélniük magukat, amióta a belváros több kerületében is betiltották a sörbicikliket. A kertben viszont volt langalló és disznótoros, a levegőben otthonos, égett zsírszag terjengett.

Gé is rendelt belőle egy adaggal, jólesően falt a zsírtól csöpögő májast. A hurkát előbb késsel gondosan felszeletelte, apró kenyérdarabokat kapott be minden egyes falat mellé. Aztán az egészet jéghidegen gyöngyöző sörrel öblítette le. Mikor végzett, hátradőlt, nyelvével elégedetten csettintett.

Néztem, ahogy ott ül velem szemben. Az igazat megvallva tökéletes hímne-mű volt, jól állt neki a kis kerek has meg a szeme körül felszaporodott nevetőrán-cok. Megemberesedett, most valamivel magasabbnak is látszott, mint korábban. A karja, mikor kinyújtotta felém, megfeszült a kifakult Vans póló alatt.

Kérdeztem, hogy van. Azt állította, minden klappol, az új melő szintén pörög. Pár hete Újlipóciában vett lakást, ahol életében először végre boldog. Pedig nem olyannak tűnt, mint akinek egyetlen problémája sincs. A halántékánál őszült, itt-ott már kopaszodott. A suliban végig göndör haja volt, mint egy afroamerikai popénekesnek, épp csak szőkében, világító kék szemekkel. Kár, hogy akkoriban én pont a mediterrán típusra buktam, legalábbis ezt a baromságot találtam ki magamnak a barátnőm, Zizi szerint. Holott a vak is láthatta, Gé mennyire oda-volt értem. Tudtam, persze, csak akkor még nem érdekelt. Most viszont képtelen voltam nem úgy gondolni rá, mint életem legjelentősebb, kihagyott ziccerére.

Gé egyébként most is azt vizslatta, mennyit változtam, az asztal fölött szakér-tő szemmel méregetett. A tekintetében benne volt az a tíz-tizenöt kiló, amit azóta szedtem fel, hogy utoljára találkoztunk. Na ja, mostanában senki nem nyaggatott azzal, ébredés után tekerjek egyet a szobabiciklin vagy fussak néhány kört a há-zunk körül. Mikor leültem, majd szétpattantak a gombok a blúzomon, a táskám-mal próbáltam elfedni a hasamon lévő úszógumit. Igyekeztem úgy helyezkedni, hogy Gé ne vegye észre. Tiszteld már magad egy kicsit, hallottam most önkén-telenül Zizit, ahogy figyelmeztet, mint mindig, ha az elfuserált kalandjaimról szá-moltam be neki. Különben jönnek az érzelem nélküli dzsigolók, a snapchat-es hajóskapitányok meg a nárciszok. Vagy rosszabb esetben a favágószakállasok.

Gé viszont, ahogy magamban ismét megállapítottam, eléggé rendben volt. Megesküdtem volna, hogy ő is művész lesz, mint az anyja, minimum bölcsész, filozófiát vagy esztétikát tanul majd az ELTE-n, esetleg művtörít. A szülei a het-venes években ismerkedtek meg a nagyképzőn, akkor még az apja is grafikusnak készült, de később önálló vállalkozásba kezdett, és a nyolcvanas évek közepén kreatív hobbiboltot nyitott a körúton. Gyöngyöket, festőkellékeket meg színes kartonokat árult, néha tanácsadást is vállalt kallódó művészeknek.

Ott laktak fent a Rózsadombon, ahol azok a régi villák vannak. A lakásuk tömve volt régiséggel, a falakon absztrakt képek, fura kerámiák lógtak, csupa emberarcú ló meg madár, egy vészjósló tekintetű szfinx terpeszkedett a szalon közepén elhelyezett üvegtáblán. L'art de l'Égypte ancienne, turistáknak szánt bazárookban kapni ilyet. A polcokon színes kisplasztikák, kivétel nélkül az anyja munkái. Az ebédlőben százéves szövőszék állt, Gé dédnagyanyjának hagyatéka, a család évekig kerülgette. Náluk mindennek súlya volt és jelentősége, artists go home, díszelgett kis matricán a bejárati ajtó fölött, Gé apjának műve lehetett, mert ilyesmivel amúgy sose vicceltek.

Tizedikben éjjel-nappal náluk voltam. Anyám, mikor kiejtettem előtte a Mandula utca nevét, olyan képet vágott, mint aki épp csendben öklendezik, felkapaszkodott senkik, bukott ki belőle olykor. Nyilván meglepődött volna, ha tudja, Géék konyhájában állandó kelkáposztaszag terjeng, a fridsiderben kazalban áll a filléres Rama, s hogy esténként ők is kolbászt, parizert zabálnak, mint más, tisztességes ember.

Hétvégenként mindig nagy volt náluk a jövés-menus. A vendégek óvatosan, lábujjhegyen járva közlekedtek a művészet eme szentélyében, egyedül Gé volt az, aki nagy ívben tett a dologra. Szobájában filctollal besatírozott intimbetétet, mocskos poszttereket aggatott a falakra, a csikket és a háztartási szemetet a padlóra szórta.

Mikor felvettek a tanárképzőre, „Hálistennek nem vagyok bölcsész” feliratú pólót kaptam tőle, karácsonykor bilikék, „I miss you when I'm bored” felsővel vágtam vissza. Egy frissen nyílt józsefvárosi turkálóban újítottam, kifejezetten az ő kedvéért. A bolt tömve volt csövesekkel, divatpunkokkal meg alterekkel, ismertem a helyet, mint a tenyeremet, anyámmal nem messze laktunk onnan.

A főiskola mellett éjszakánként egy Gutenberg téri csehóban mosogattam, Gé viszont akkoriban még tapasztalatot gyűjtött, besegített a családi vállalkozásba, a hivatalos verzió legalábbis ez volt, ráér, mondogatta az anyja elnézőn, az apja ellenben ilyenkor csak hümmögött. De néha láttam, hogy Gé egy lepattant tömbház garázsában ócska videokazettákat árul fillérekért, évekre telt, mire rászánta magát a tanulásra. Programozó lett, a művészet szép lassan lehullott róla, később jött a külföldi meló.

És veled, faggatott most Gé az asztalra támaszkodva, mi van.

Megvagyok, vigyorogtam, minden oké. Semmi kedvem nem volt magyarázkodni, kiadni neki a nyomoromat. Azt hazudtam, gyakran írok kritikákat, kisebb recenziókat egy jó nevű helyi lapba, álnéven, nehogy felismerjenek. A főszerkesztő és az olvasók kezdettől fogva zabálják a cikkeimet.

Az jó, bólogatott mosolyogva, s közben diszkrétén elnyomott egy ásítást. Nyilvánvalóan rég túl volt már ezeken, legalább száz éve révbé ért.

Persze mondhattam volna, korábban én is próbáltam rendes munkát találni, egyszer két teljes évig bírtam a hivatalt. A szobánk a legfelső szinten, közvetlenül a padlástér alatt volt, a szűk folyosón nyáron fullasztó volt a meleg, télen állandóan húzott a cűg. Az épületben bármerre jártam, serény dolgozókból botlottam, akik csip-csup ügyekből kreált álproblémákra keresték fáradhatatlanul a megoldást, amiért teljes szívemből megvettem őket.

A főnök minden áldott reggel megkérdezte, Johanna kedves, miért van folyton feketében. Gyászolok, mormogtam magam elé alig hallhatóan, és amennyire csak lehetett, összeszorítottam a fogam. Csak bámult rám, mint valami eszelőre, a szobájában bekeretezve függött a falon a jó hivatalnok tízparancsolata. „Ne szólj szám, nem fáj fejem”, „Sok beszédnek sok az alja” és más effélék szerepeltek benne.

Volt, hogy percenként csörgött a telefon. Különbéle panaszokat kellett kivizsgáljunk, gyártottuk a végtelen excel táblázatokat. A kollégánóm néha megkért, tartsunk egy kis szünetet, ilyenkor én gépeltem, ő meg befeküdt egyet hunyni az íróasztal alá, ahonnan csak délben, elgyötört mártírbrázattal mászott elő. Elégge nehezen bírta a korán kelést.

Néhány kör után Gé is elpilledt. Azt kezdte magyarázni, mostanában nem igen jár már ilyen helyekre, inni pedig, na, azt aztán végképp nem szokott.

El se hinnéd, mennyire nem hiányzik, szónokolt. Felvett az asztról egy üres poharat, és ujjai között lassan forgatni kezdte. Féltem, hátha leejti, de végig biztos kézzel tartotta, látszott, hősiesen küzd a benne munkáló alkohollal. Mintha csak arról akarta volna mindenáron meggyőzni magát, hogy a nemrégiben elfogyasztott piamennyiség valaki egészen más testében landolt.

Igyekeztem kitörölni fejemből a képet, ahogy Gé egy házibuliban, miközben mindenki más ivott, táncolt vagy a konyhában világmegváltott, híres képzőművészekről hadovál. Szecessziós női alakokat akart festeni, mint Klimt, borzalmat és elvagyódást, mint a bipoláris Munch, a lényeg, valahogy nyomot hagyni magunk után, hajtogatta pocsolárészegen, a szoba közepén tántorogva. Csak fél füllel figyeltem oda rá. Éjjel-nappal Taschen albumokat bújt, ragaszkodott hozzá, vegyük sorra a kedvenceit. Ezzel kergetett leginkább a sírba. Akkoriban még rajzolni járt, az anyjáék biztatták, később derült ki, hogy totál tehetségtelen.

Az órára néztem, öt perccel múlt fél tizenegy. Körülöttünk addigra egy szalmaszálat nem lehetett volna leejteni, annyian voltak, folyamatosan újabb és újabb emberek érkeztek. Főleg gimnazisták, akik a bárpultnál állva megállás nélkül vedelték az üveges Heinekent, és az esti koncertet várták. A kertben félhomály volt, csak az állványról lelógó színes lampionok világítottak. Egyre erősödött a morajlás. Aztán a dj belépett a pultba, és elindított egy ősrégi triphop szettet, a tömeg pedig lomhán mozgolódni kezdett a zenére.

Felálltam, és elindultam a mosdó felé. Legalább amíg távol vagyok, addig se kell Gé testét fixíroznom, villant belém. Az ismerkedéssel jó ideje leálltam már, az idő viszont ketyegett tovább. Odabent bevágódtam a fülkébe, fenekem alatt gondosan eligazgattam a papírt, és hangosan csurgatni kezdtem. De közben folyamatosan azon agyaltam, mi legyen az est további részében. Ahogy elnéztem a mocskos falburkolat fölött, önkéntelenül is elindult a fejemben a mozi.

Gét láttam magam előtt, vad szexet képzeltem el vele különféle helyeken, változatos pozitúrákban. Liftben, konyhapulton, kocsiban voltunk, aztán egy magas sziklafalon, ahol furcsa, kicsavart pózban csináltuk. Közben végig kapaszkodnunk is kellett, mégsem fáradtunk el. Gé dicsérő szavakat súgdosott, úgy nézett rám, mint egy istennőre. Igazán szép pár voltunk.

Mikor visszaértem, Gé már az asztal mellett ácsorgott, és egy ismeretlen csajt fűzött. Még mindig dolgozik benne a pia, nyugtattam magam, ahogy ott bizonytalanul imbolygott, pláne, mert a csajnak savószínű szeme volt, szénakazal haja, összességében pont úgy nézett ki, mint a fapina Molnár Beatrix, alias Beuska a béből, akit a gimiben mindenki utált, és akinek Gé egyszer tizedikben megüzen-te, ha nem hagyja abba az állandó szarkavarást, személyesen rúgja szét azt a cingár kis valagát.

A csaj vasággal együtt lehetett kábé harminc kiló, nekem viszont nem rémlett úgy, hogy Gé valaha is a ropikra bukott volna. Talán ha egyszer csókolóztak, még elsőben, valami kiránduláson. De az is mikor volt már? Minimum ezer éve. Az úgynek persze nem lett folytatása, Gé nyilván egyetlen percig sem gondolta komolyan. Most mégis egész testével felé fordult, lázasan gesztikulált, a csaj kényszeredetten nevetgélt a poénjain.

Gé, mintha csak az élete múlt volna rajta, örülten tepert, arcán negédes vigyorral igyekezett az asztalunkhoz csábítani, a másik viszont udvariasan rázta a fejét, a spród hajzuhatag, mint egy vastag suba, beterítette a vállát és a fél arcát. De így is látszott, olyan a szemöldöke, mint Frida Kahlónak. Semmi kétség, kiköpött Beuska volt. Sajnos tényleg nem tud tovább maradni, mentegetőzött, a barátai legalább egy órája várják, ujjával mutatta, hol ülnek. Kis idő múlva eltipteggett, végre fellélegezhettem.

Kezdett megint kiszáradni a szám. Felemeltem a kezem, hogy intsek a Jane Avriira hajazó pincérnőnek, aki nagy tálca koktéllal egyensúlyozva épp felénk tartott, tisztára, mint a Moulin Rouge-ban. De Gé megelőzött. Mikor a nő mellénk ért, fürgén leemelt a tálcaról két színültig telt poharat, az egyikben narancssárga lötyty volt, szívószálra aggatott műtyűrökkel, a másokban abszintra emlékeztető smaragd zöld folyadék kellett magát, amit Gé azonnal maga elé húzott. Ettől tutira kifekszik, futott át az agyamon, de úgy voltam vele, nagyfiú, azt csinál, amit akar.

Én is jócskán el voltam már ázva. Egy pillanatra úgy rémlett, mintha maga Csépvári prof, a tévéből ismert sztárszociológus lépne be a kapun, aki nem sokkal később Fedél Nélkül-t árusító rasztás fiatalokat kezdene győzködni, keresse nek végre maguknak normális munkát.

Fátyolos tekintettel néztem, ahogy Gé egyetlen hajtásra kiissza poharából a lötytyöt. A szeméből lassan eltűnt minden értelem, majd bizalmasan felém hajolt. A házasságáról kezdett el duruzsolni, amiről az elején csak foszlányok jutottak el hozzám, a dj pultból üvöltő zene minden más hangot elnyomott.

Te is tudod, hogy van ez, húzódott most Gé kicsivel még közelebb. Megcsapott a szájából kiáramló tömény alkoholszag. Igyekezett mélyen a szemembe nézni, de csak egy-egy pillanatra tudta tartani a fókuszot. A feje minduntalan előrebukott.

Mikor kiköltöztünk, egy ideig minden rendben ment, motyogta kiábrándultan. Akkor kezdődtek a bajok, mikor Angie, a feleségem három év után rájött, ha nem akar becsavarodni, sürgősen változtatnia kell.

Pedig előtte százszor is átbeszéltük, nézett rám Gé zavaros tekintettel, hogy ameddig Angie nem talál munkát, otthon marad. Ellátja a háztartást, vagy mit tudom én, tárta szét a karját, medítál. De egyre sűrűbben járt el, gyakran hívott vendégeket. Még egy francia főzőtanfolyamra is beiratkozott, sóhajtotta, állítólag azért, hogy Paul Bocuse stílusában készíthesse el a „La soupe aux Truffes V. G. E”-t. Érted, röhögött fel Gé keserűen.

Kiderült, Angie nem sokkal később, egy karácsonyi céges bulin szépen össze-melegedett Pierre-rel, Gé közvetlen munkatársával s egyben fő ellenlábásával. A fickó pár hétre rá a közös lakásukból is kitérta Gét. Ráadásul módszeresen kínozta a két tengerimalacot. Az állatok imádtak naphosszat rágcsálni, a pasas meg esténként jól teletömte őket táppal és mindenféle zöldséggel, reggelre mozdulni se tudtak. Olyanok voltak, mint két vízzel teli tömlő. Ki tudja, mi lett volna velük, ha Gé nem lép közbe időben? Persze, mikor elköltözött, őket se vihette magával.

Belegondolni is borzalmas, fűzte hozzá fájdalmas hangon Gé, és tenyerébe temette az arcát. A két kis szeretetgombóc, lehelte, ők aztán igazán semmiről se tehettek.

Jó lett volna valami vigasztalót mondani neki, de az istennek se jutott eszembe semmi. Annak idején az anyjáék díszhalaitól is idegbajt kapott, erre tessék,

néhány év alatt mekkora állatbarát lett. Zavartan gyűrögettem a ruhámat, bámultam az állványokra aggatott dekorációt. Fejünk fölött habszivacs nyulak és egy neonkék bagoly lebegett, tőlünk karnyújtásnyira pedig épp akkor telepedett le egy tüllszoknyás lánybúcsúztató csapat. Ilyen körülmények között nem volt könnyű érzelmekről beszélni.

Valami mégis azt súgta, nemsokára eljön az én időm. Kicsit még puhítom, gondoltam, Gé előbb vagy utóbb biztosan beadja a derekát. A hat hónap is bőven letelt, nem volt értelme tovább várnom. Persze a viláért sem akartam ajtóstul rontani a házba, csak szép lassan haladni előre. Igyekeztem könnyed témát felvetni, hátha azzal is oldom a hangulatot.

Azt olvastam valahol, próbáltam túlkiabálni a kertben masszívva váló hangzavart, hogy a szinglik világszerte jelentős befolyást gyakorolnak a gazdaságra.

Gé most egy pillanatra abbahagyta a siránkozást, és döbbsen rám meredt.

Nekem viszont a szemem se rebbsen, élénken folytattam tovább.

Kínában például már novemberben lenyomják a karácsonyt, néztem egyenesen a szemébe, azt reméltem, hátha bekapcsolódik.

De egy szót se szólt, úgy ült ott, mint akit leforráztak.

Persze tény, hogy korábban is hálnak, csacsogtam, mintha mi se történt volna, Valentin-apon két pofára tömik magukba az undorító, feketetésztás kaját. Azt mondjuk én is kipróbálnám egyszer, kacsintottam Gére. Ő viszont már egyáltalán nem figyelt rám, tekintetével a kert bejáratát búvölte. Mintha épp a lehetséges menekülő útvonalakat térképezné föl.

A koncert egy órája késett. Aznap este az a banda játszott, amelynek klipjeiben a szereplők az instrumentális betétek alatt mindig rohannak valahová. A zenéjük átmenet pop és underground között, a frontemberük meg, aki finoman szólva sem mai csirke, igazi, nagyvárosi amazon. Gyakran látni őt a tévében, ahol összességében véve eléggé helyálló dolgokat mond. Frigid Angyalok, ez a nevük. Az egész kert velük volt teleplakátolva.

Megint elfogyott a pia. Gé intett, hogy rögtön jön, szerez a pultnál sört. Kábé fél órát ücsörögtem, a koncert közben már elkezdődött. A kert kiürült, a tömeg odabent, a színpad körül tombolt. Hirtelen mindenütt kutyás fazonok tűntek fel, akik jólétesült nyugalommal foglalták el a szabaddá vált ülőhelyeket.

Nem messzire tőlem kivénhedt mopsz szimatolta izgatottan a kavicsot. Ahogy lassan közeledett felém, láttam, hogy húzza a jobb hátsó lábát. Mikor kinyújtottam felé a kezem, odasántikált, s mintha csak a földet túrná, belenyomta az orrát a tenyerembe.

Na, mi van, Smarni, paskoltam meg óvatosan a fejét, fáj a csülköcskéd, mire az állat fájdalmasan felröfögött, gazdája, egy erősen illuminált fazon éppen akkor kért ki a pultnál egy nagy korsó sört. Önkéntelenül is a zsebembe nyúltam, hátha akad benne némi zöldséghéj, de csak egy összegyűrt papírsebkezőt markoláztam. Azóta nem hordtam magamnál ilyesmit, hogy eljöttem abból a kávézóból.

Gyerünk, eredj a dolgodra, utasítottam a csalódott mopszot, és felálltam, hogy megkeressem Gét.

Beléptem a terembe. Odabent legalább hatezren voltak, dübörgött a zene, izdadtak a falak. Amennyire csak tudtam, igyekeztem beljebb araszolni, a massa pillanatok alatt magába szippantott.

Egy idő után észrevettem, hogy Gé a tömeg közepén áll, és a zenére csábosan tekergő kamaszlányokat búvóli. Egyikük pólóján flitterekből kivarrt ananászfej vigyorgott, a hevesebb mozdulatoknál úgy tűnt, mintha az arc kacér gombszemével egyenesen Gére kacsintana. Ő persze végig tartotta a ritmust, elszánt Travoltaként rázta a csípőjét, s közben megállás nélkül headbangelt. Mint aki előtte egyetlen kortyot se ivott.

A frontember most a színpad széléhez lépett, és a legelöl állókkal kezdett el flörtölni. Kéjesen simogatta a mikrofont, mintha férfi nemi szervet tartana a kezében.

Ein li keszeef, Abaa, hörögte bele a vadonatúj izraeli sláger refrénjét – a közönség tombolt. Feltűnt, a banda nagyobb koncerteken mindig is szeretett toleránsnak mutatkozni.

Milyen keszeg?, hajolt Gé röhögve az ananászos csajhoz, aki cincogva túrte, hogy Gé, kihasználva az alkalmat, belessen a pólója alá. Ha Gé kicsit jobban iparkodik, akár az apja is lehetett volna. Már csak az a másik vén hiányzott éppen mellőlük. A csaj, a látszat kedvéért, azért az ujjával játékosan megfenyegette Gét. Szép kis ellenállás, mondhatom, hőzöngtem magamban. Mintha csak a saját nagyanyámat hallottam volna.

Nincs lóvéém, Aaaa, zihálta közben az énekesnő egyre hevesebben a színpadon, ami a következő pillanatban szinte felrobbant. Az amazon kezében izzott a mikrofon. Falatnyi katonai sortot, s hozzá ujjatlan felsőt viselt – egyszerre volt hűvösen távolságtartó és közben észveszejtőn szexi. Az embernek az az érzése támadt, Angelina, aki kis üvegcsében hordta nyakában férje lecsapolt vérét, aznap este itt járt közöttünk.

A kiscsajok sikítottak, Juli, Juli!, skandálták fülsiketítő hangon, mint akiknek komolyan beütött a cucc.

Aztán a banda rákezdett a híres, szakító számra, amit Gével annyit hallgattunk együtt. Gé elkapta az ananászos, karjával átfonta a derekát, és csigalassúsággal pörgetni kezdte maga előtt. Kábé két méterre álltam tőlük, de nem vett észre.

Átadtam magam én is a zenének, egy ideig együtt ringatóztunk egy spicces tüsihajúval, aki, mikor elbúcsúztunk, felírta a karjára a telefonszámom.

Mire felnéztem, Gét elnyelte a tömeg. Órákkal később találtam rá. Odakint bóbiskolt, ritkás haja csapzottan lógott a homlokába. Őlében az ananászos csajt szorongatta, mint valami eltévedt kismadarat. Hajnalodott. A kertben már csak páran lézengtek. Ahogy elindultam a buszmegálló felé, egy pillanatra visszanéztem. A padon két bizonytalan alak fonódott egymásba, a vállukra terített ócska pokrócot citromsárgára festette a pislákoló neonfény.